

17.7.2022, Borová

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Tak ať řeknou ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni, ti, které vykoupil z rukou protivníka, které shromáždil ze všech zemí, od východu, od západu, severu i moře. (Ž 107, 1–3)

PÍSEŇ 158 Samému Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, ty jsi k nám poslal svého Syna, Pána Ježíše, abychom věděli, že u tebe máme pomoc a záchranu. To si i dnes připomínáme a radujeme se z toho. Ty jsi v něm trpící zbavoval trápení, abychom i my ve svém trápení měli naději na záchranu. Ty jsi v něm přemohl smrt, abychom i my ve své smrti nepřestávali věřit tobě a nebyli bez pomoci a potěšení. Nikoho, kdo k Pánu Ježíši přišel se svým trápením, jsi neodmítl. Také my, Pane Bože, přicházíme se svými trápeními, a s tím, co nás bolí a čeho se bojíme. Prosíme tě, abys tu byl s námi a svým Slovem nás potěšoval a pomáhal nám. Amen

1. ČTENÍ Iz 41, 10-14

PÍSEŇ 604 Buď sláva Bohu

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane náš a Spasiteli, kolem nás je mnoho znamení smrti, ale také lhostejnost k lidskému trápení a nenávisť. Prosíme tě, dej znít svému evangeliu o tom, že v Kristu je moc smrti přemožena, poražena a vykázána ze společenství s ním. Prosíme tě, slyš naše přímlyvy. Přimlouváme se za ty, kteří hledají pomoc u lékařů, psychologů, léčitelů. A stále znovu jsou zklamáni. Za jejich manžele a rodiny. Přimlouváme se za lidi vyloučené z většinové společnosti. Za živořící za zdmi léčen a zavřených pokojů. Za ty, kteří je mají ošetřovat. Prosíme za naši zemi, aby nepřišla o svobodu. Veď naše představitele i obyvatelstvo k ochotě přijímat odpovědnost za nemohoucí a mít citlivost pro slabé.

Prosíme i za naše sbory. Navštěvuj nás svým svatým Duchem, abychom dychtivě přijímali evangelium a žili mezi sebou v lásce. Pro Ježíše Krista našeho Pána, který je živ a vládne na věky věků a v jehož jménu se k tobě nyní takto modlíme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Co však praví? ‚Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci‘; je to slovo víry, které zvěstujeme. Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví: ‚Kdo v něho věří, nebude zahanben.‘ (Řím 10, 8-11)

POŽEHNÁNÍ ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ (Num 6, 24-26)

PÍSEŇ 702 Mír na zemi

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mk 5, 25-34

Byla tam jedna žena, která měla dvanáct let krvácení. Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu. Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ A rázem jí přestalo krvácení a ucítla v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: „Kdo se to dotkl mého šatu?“ Jeho učedníci mu řekli: „Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: ‚Kdo se mne to dotkl?‘“ On se však rozhlížel, aby našel tu, která to učinila. Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu. A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!“

Milí bratři a sestry,

co je víra, co je pokoj a co je trápení, z něhož máme být uzdraveni. Máme tu jednu ženu. Nevíme, jak se jmenovala, zato víme, jaké měla trápení. Dvanáct let krvácela. Dvanáct let z ní unikal život. Nezdůraznitelně. Nezasvatitelně. Vyzkoušela kdejakého lékaře. Vydala hromadu peněz. Stále nic nepomáhalo. A bylo jí stále hůř. Chudla a chudla, a tak se i sociálně propadala. „Vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu.“ V židovské společnosti ji toto postižení navíc vylučovalo ze života společenského. Těžko si představit, že mohla žít v manželství. Byla nečistá. Velmi pravděpodobně bezdětná. Dvanáct let trápení a dvanáct let

slábnoucí naděje, že by to mohlo být lepší. Byla odsouzena k smrti a pomalu se k ní blížila.

Ale pak se něco stalo: „Doslechla se o Ježíši ...“ A to ji přivedlo k činu. K žádným dlouhým úvahám. Člověk, který už vyzkoušel všechno a má před sebou jen vidinu smrti, ten neotálí, ale jedná hned. A tak i ona vyhledala Ježíše. Neodvážila se však předstoupit před něho a přednést mu svoji žádost. Řekla si: „Dotknu-li se alespoň jeho šatu, budu zachráněna.“ A tak se v zástupu lidí nenápadně zezadu přiblížila až k Ježíši a „dotkla se jeho šatu“. A ono se to skutečně stalo! „Rázem jí přestalo krvácení a ucítla v těle, že je vyléčena ze svého trápení.“

To podstatné se stalo. Skutečně našla pomoc. Teď by se asi nejraději rychle ztratila, aby na sebe moc neupozorňovala. Po letech, v nichž se lidem vepsala do mysli jako nežádoucí, netoužila, aby si na ni znovu ukazovali. Jenže to právě překvapení, ten pravý zázrak přijde teprve nyní. Ježíš ji nenechá jen tak odejít. Hned se po ní začal rozhlížet, hledat ji. Jeho pomoc není jako pilulka, kterou člověk spolkne. Jeho záchrana, doslova spása, je spojena s jeho osobou. Proto ji chce vidět, mluvit s ní, říct jí, co dál. A tak ona „přišla s bázní a chvěním a padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu.“ Vyznává, jak na tom byla. Že on byl její poslední nadějí, do níž vložila

svou odvalu. Pro tuto naději překonala strach a riziko, že ji ty davy lidí zesměšní, odsoudí, vyženou.

Ježíš ji nijak nekáral, ale ani nerozebíral. Naopak, vyzvedl její víru. Odpověděl na její víru ještě větším obdarováním. Dal se jí osobně poznat. Vložil do jejího života skutečný pokoj v tom nejhlubším smyslu. Požehnal jí. „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!“

A my bychom si tak přáli slyšet, jak mohou být uzdraveny i všechny ženy, které něco trápí. Například že nemají děti nebo manžela nebo oboje. A že by je z toho mohl uzdravit i Pán Ježíš. Stačilo by jen za ním přijít a dotknout se jeho roucha. Ta žena to tak učinila, našla Pána Ježíše a hned byla uzdravena. My však víme, že to tak jednoduché není a že ta pravá víra žije z hluboké důvěry. Z důvěry, že někdy opravdu stačí jen málo, i když šlo vlastně o velkou věc. Z důvěry, že někdy stačí jen lem roucha, i když by to správně měl Ježíš udělat přímo. A zcela vědomě. Ale proto ta víra zachraňuje. Když si k němu najde cestu i jedna zcela vyřazená žena. Když Ježíše někdo na okamžik zastaví a on se také musí zastavit a promluvit. Když mu dá někdo důvod k tomu, aby se zmínil o víře také někoho druhého. A to dokonce o víře uzdravující, víře příkladné, víře, která ji přivedla až k němu samotnému. A ten ji už pak vrátí i do života. Do života také v jeho přítomnosti.

Život totiž není jen o horizontále, ale i o vertikále, o naší víře, o Kristu a jeho uzdravující moci ze všeho našeho trápení.

Pro ženu bylo těžké se k Pánu Ježíši dostat, ale nakonec se jí to povedlo a také pouhý dotek způsobil, že se mohla opět vrátit do života. Posílena o čin víry, který nejen že se k němu přímo obrací, ale nakonec překonává i veškerý strach, bázeň a chvění. Čin víry, která Ježíši poví celou pravdu a jen čeká na jeho reakci.

Víra však není jen o nás, ale o Kristu. Mluvíme v ní k němu o sobě a můžeme mu říct i to, co bychom jiným nemohli. Víra člověka tak trochu nutí padnout mu k nohám a ze všeho se vypovídat. A víra především zbavuje strachu z možného odmítnutí. Ta žena se bála a dost možná i zcela oprávněně. Byla nečistá, zahanbená a tak dále. A když Ježíš přímo vyzval toho, kdo se ho mezi všemi těmi davy lidu dotkl, musela překonat svůj strach a dojít až k němu. Ale jakmile mu všechno řekla, jako by to z ní zároveň spadlo a byla uzdravena skoro dvojnásobně. Ze své nemoci a ze své bázně a chvění z toho, co vlastně neměla. Ale ona musela. Aby byla uzdravena, tak musela za Ježíšem přijít a všechno mu povědět. A co bude dál, se uvidí... Co je to pokoj. Tam má odejít i ta uzdravená žena. Pokoj znamená mír člověka s Bohem, Boha s člověkem a mezi lidmi navzájem. Pokoj znamená, že nemusíme být s nikým ve sváru ani sporu, ale že se úplně klidně můžeme bavit i přímo s Božím Synem.

Trápení. Dvanáct let nemocná žena byla uzdravena ze svého trápení.

A z toho ji vyvedl sám Kristus tím, že ji vrátil mezi lidi.

A co lepšího si ta žena mohla také přát. Proto potřebuje Kristovu uzdravující přítomnost. Víra se však potřebuje také sdílet. A to i s bázní a chvěním, že začneme mluvit o sobě, což by se tomu druhému nemuselo líbit. Ona mu však řekla celou pravdu. I to ji nakonec zachránilo. A s tím ji mohl Ježíš také propustit. Že kromě a, totiž jak nesmírně trpěla, mu řekla i b, že věřila, že ji jeho síla může i uzdravit. A Ježíš to tak vzal a její víru ještě posílil o její vlastní uzdravující účinek. A poslal v pokoji zbavenou všeho trápení.

Ježíš ženu vrací do života, do lidského společenství. Od naprostého osamocení se přes setkání se samotným Kristem dostává až opět mezi lidi. A možná to tak mělo i být. Možná i na to chtěl Ježíš poukázat. Nejen že se přes množství lidu dostala až vlastně k němu, ale že se s určitými rozpaky chtěla vrátit i mezi zdravé.

A Ježíš je v tom s námi. Přichází k nám v naší nedokonalé víře a proměňuje ji skoro v dokonalou. Ptá se tlačícího se davu, kdo se ho dotkl a tím dává prostor i původně těžce nemocné ženě. Posiluje i její víru v uzdravující a zachraňující a tím jí dává šanci, aby i ona mohla být spasena. Ale nejen pro život věčný, ale i ten časný.